

ὀλόκληρον κεφάλαιον, τόμον δὲ ὀγκώδη τὰ τοῦ ἔλου βίου του.

Λόγω τῆς ὑπηρεσιακῆς ιδιότητός μου ἐπισκεφθεὶς μελετήσας καὶ διερευνήσας ὅση μοι δύναμις τὴν μέχρι Μαραθῶνος ἀπὸ ἐντεῦθεν περιοχὴν, κατώρθωσα ἂν ἀποπερατώσω τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς ἀπὸ τοῦ δου π.χ. αἰῶνος, περισυνέλεξα δ' οὕτω καὶ πᾶν ὅ,τι ὡς πληροφορία, εἰδησις, παράδοσις διεσώθη περὶ τοῦ Ἡρώδου, οὗ ἡ γενναιοφροσύνη, παρομιώδης καταστάσα, ὠφείλετο κυρίως εἰς μέγαν θησαυρὸν ὃν ἀνεκάλυψεν ὁ πατήρ του καὶ οὐχὶ αὐτός, ὡς ἐγράφη που καὶ ὃν κληρονομήσας ὁ υἱός, κατεδαπάνησε διὰ τὰ θαυμάσια ἐξωραϊστικὰ ἔργα, δι' ὧν αἱ Ἰθάγεναι ἐλαμπρύνθησαν.

Ἡρώτησε μάλιστα τὸν αὐτοκράτορα μαθητὴν του περὶ τῆς τύχης τοῦ θησαυροῦ.

Καὶ ἐκεῖνος τῷ ἀπήντησε «*χρῶ*». Τούτου δὲ ἀπαντήσαντος, ὅτι ὁ θησαυρὸς εἶναι ἀνεξάντλητος, ὁ αὐτοκράτωρ τῷ διεμήνυσεν «*ὑπερχρῶ*». Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Ἡρόδης ἐπιθυμῶν πλήρη τὴν ὑψηλὴν συμβουλὴν διὰ τὴν ἀμύθητον ποσότητα τοῦ χρυσοῦ, ἐπανελάβε δι' ὑστάτην φορὰν τὴν ἐρώτησιν καὶ ὁ Μάρκος Αὐρήλιος τῷ ἐχορήγησεν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν χρησιμοποίησεως, ἐντόνως ἀπαντήσας «*καταχρῶ*».

Τὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ του βίου, ἐν ἀγάπῃ ζηλευτῇ διαρρέυσαντος, ἀξιοζήλευτα ὄντως, ὡς

καὶ τὰ τῆς διαστάσεως πρὸς τοὺς Ἰθαγενεῖς ἐκ λόγων φιλοτιμίας, εἰς ἣν καὶ ὀφείλεται ἡ ἀποχώρησίς του ἐκεῖθεν, ὁ μακρὰν των θανάτος καὶ ἡ ταφή του (ὁ τάφος του σώζεται τὴν σήμερον ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς Κηφισίας — ἂν καὶ ἀμφιβολίαι τινες ὑπάρχουσι) ὀλόκληρον δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἀνάγνωσμα.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν Ἐκάλην, αὕτη ἦτο δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Λεοντίδος φυλῆς ἀφιερωμένος εἰς τὸν Δία, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου πανηγυρικαὶ ἐτελοῦντο ἑορταί· ἡ σημερινὴ ἕμως ὀνομασία τοῦ παρὰ τὸν Διόνυσον ἰδρυομένου συνοικισμού, ὀφειλομένη μόνον εἰς τὸ εὐῆχον τῆς λέξεως, ἔπρεπε νὰ μὴ περιορισθῇ μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ καὶ νὰ προκαλέσῃ μελέτην, περὶ τοῦ ἂν εἶνε συμφέρον καὶ ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ νόμου, ὅπως ἀνεξελέγκτως νὰ μετατεθῇ ἡ τοιαύτη τοπωνυμία καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν τὰ σύνορα τῆς ἀρχαίας Ἰκαρίας οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἀρχαίας Ἐκάλης, ἣν τόσον ἀφελῶς ἐνεθρόνισαν οἱ νέοι οἰκισταὶ τῆς, καὶ ἦτις ἐκεῖτο ἀλλαχοῦ, ὅπως ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ καὶ περὶ ταύτης πραγματευόμεθα, ἀνεξαρτήτως τῆς περιλήψεως τοῦ ἔργου ἣτις πέρυσιν ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «ἸΑστραπῇ».

Ἄμαρουσίον.

X. Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

≡ < Α Ν Τ Ι Λ Α Λ Ο Ι > ≡

ΝΕΟΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

Εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν συχταί εἶνε ἀπὸ τινος αἱ κενούμεναι ἔδραι. Μετὸν θάνατον τοῦ Πιερὸς Λοτί, νέαι ὑποψηφιότητες προαναγγέλλονται.

Αἱ Ἀκαδημίστιμοι γυναῖκες ἦτοι ἡ Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἡ Κολέττα Ὑβέρ, ἡ Λωδέ, ἡ Δελαρὺ-Ματθού, ἡ Ζερζό δ' Οὐβίλ, ἡ Δούκισσα τοῦ Νοάιγ, ἡ Μαρσέλ Τιναίρ, ἡ Ὠρέλ θὰ ἀξιώσων καὶ πάλιν ἔδραν;

Νέος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξελέγη ὁ Γκωβαῖν. Διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Λεσανέλ ἐξελέγη ὁ Ζοννάο, τοῦ Ντοσὲν ὁ ἀββᾶς Μπρομμύ.

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ Αἰκάρ ἐξελέγη ὁ Ἐομάν, ἀποσυρθέντος τοῦ Πόρτο Ρίς, ὅστις ἐν τούτοις κατανικηθέντος του ἐκ παραδόσεως κρατοῦντος ἀντισημιτισμοῦ, ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκὸς δι' ἄλλην ἔδραν, τὴν κενωθεῖσαν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Καπύς.

Εἰκοσιεννέα ἀκαδημαϊκοὶ ἔλαβον μέρος. Ὁ Γεώργιος ντὲ Πορτορίς ἐξελέγη διὰ ψήφων 16 ἐναντίον 13, δοθεισῶν εἰς τὸν Λοὺί Μπερτρᾶν.

Ὁ Πορτορίς ἐγεννήθη εἰς Βορδὼ τὴν 20ὴν Μαΐου 1849. Εἰς τὰ γράμματα ἐνεφανίσθη ὡς ποιητῆς δημοσιεύσας τὰ πρωτόλειά του τῷ 1872 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ποῦμα βέρμπα». Μετὰ διετίαν ἐξέδωσε «Τὰ μῆλα τῆς Εὐᾶς». Τῷ 1877 ἐνεφανίσθη καὶ ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς μετὸ τὸ τετράπρακτον ἔργον του «Ἐν δροῦμα ἐπὶ τῆς Βασιλείας Φιλίππου Β'». Ἀκολουθῶς «Ἡ Ἐρωτευμένη», «Τὸ παρελθόν» καὶ ἄλλα ἔργα του, δεχθέντα πλουσίας τὰς τιμὰς τῆς σκηνῆς ἐστερέωσαν τὴν φήμην του. Ἡ ἐκλογὴ του ἐπιδοκιμάζεται ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν Γάλλων λογίων.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ

Ὁ ζωγράφος Αὐγουστος Τζῶν εἶνε σήμερον

ὁ καλλίτερον πληρωνόμενος ζωγράφος, ὅχι μόνον ἐν Ἀγγλία, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

Α. χ. δι' ἓνα πορτραῖτο φυσικοῦ μεγέθους τῆς μεγάλης βιολοντσελλίστριας κ. Σούτζια κάποιος Ἀμερικανὸς τοῦ προσέφερεν 20 χιλιάδας λιρῶν (8 ἑκατομμ. τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δραχμῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι πρόκειται περὶ προσωπογραφίας ἐξόχως ζωντανῆς. Ἡ τεχνοτροπία τῆς δὲ εἶνε περίπου ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει ἐκ τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων ὁ Λύτρας. Ἐνα ἄλλο ἔργον τοῦ ἢ θαυμασία «Ἰσπανικὴ Συμφωνία», περιλαμβανομένη ἐπίσης μεταξὺ τῶν τελευταίως ἐκτεθέντων ἔργων, εὔρεν ἀγοραστὴν ἀντὶ 10 χιλ. λιρῶν.

ΕΥΘΗΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Εἰς τὸ Παρίσι ἐπωλήθη κατ' αὐτὰς ἓνα παλαιότατον δίτομον ἀντίτυπον τῆς Βίβλου ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 3.500.000 φράγκων Γαλλικῶν! Τὸ βιβλίον αὐτό, εἰκονογραφημένον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ζωγράφους τῆς Ἀναγεννήσεως, ἀνῆκε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν οἶκον ντ' Ἔστε, ἀργότερον δὲ εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν οἶκον τῆς Αὐστρίας. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κάρολος τὸ ἐπώλησεν εἰς δυσχερεῖς στιγμὰς εἰς ἓνα Παρισινὸν παλαιοπώλην. Ἐκεῖνος δὲ ἠτοιμάζετο νὰ τὸ μεταπωλήσῃ εἰς κάποιον Ἀμερικανὸν ἀντὶ 4 ἑκατομμυρίων φράγκων, ὅταν κατέφθασεν εἰς Παρισίους ὁ Μιλανέζος βαθύπλουτος κ. Τρεκάνι μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀγοράσῃ τὴν Βίβλον. Κατόρθωσε δὲ νὰ τὴν ἀγοράσῃ ἀντὶ 3.500.000 φράγκων καὶ πρόκειται ἤδη νὰ τὴν χαρίσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ - ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Αἱ κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης ἐπέρχονται ραγδαῖαι. Μετὰ τὸν ἀσύρματον τηλεγραφον, τὸ ἀσύρματον τηλεφωνον. Τώρα ἐφευρέθη ἡ τηλεπιστολογραφία. Δηλαδή θ' ἀποστέλλωμεν τὰς ἐπιστολάς μας τηλεγραφικῶς. Ὁ ἀποδέκτης θὰ λαμβάνῃ ἐντὸς δευτερολέπτου πανομοίωτον τῆς χειρογράφου ἐπιστολῆς μας. Ἡ ἐφεύρεσις στηρίζεται ἐπὶ μιᾷ προγενεστέρας ἐφευρέσεως, τῆς διαβιβάσεως φωτογραφικῶν καὶ εἰκόνων τηλεγραφικῶς. Ἡ ἀποστολὴ γίνεται μέχρις ἀποστάσεως 150 χιλιομέτρων.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ χρονογράφημα καθημεριῆς ἐφημερίδος :

«Ὅσον ἰσχυρὸς καὶ ἄν εἶνε οἱ σιδερωσιῆς τῆς συμπαθείας».

Ὁ ἴδιος παρακάτω : «Ὁ δινηθμώδης σεισμός».

Ἀπὸ ἄλλην

«Εἰς τοὺς παρενθολογισμοὺς τοῦ κ. Β.»

Ἀπὸ ἀστυνομικὴν διάταξιν περὶ κοινῆς ἡσυχίας.

«Ἀπαγορεύομεν τὰ ἄσματα καὶ τὴν μέλψιν τῶν παντοίων μουσικῶν ὀργάνων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς».

Ἀπὸ πατριωτικὴν ἐφημερίδα.

«Προσέδωσε μίαν ἀνωτέραν τάσιν ρητορικῆς εὐγλωττίας»

Ἀπὸ θεατρικὴν κριτικὴν

«Αἱ δημιουργίαι τῆς ἔχουν τώρα κάτι ἀπειρώως πλέον ζωισμένον παρὰ χθές».

Ἀπὸ νεκρολογίαν

«Ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τῆς οὐρανοῦς ἄς στεύῃ ἡ ἄγγελος τὴν δύναμιν τῆς παρηγορίας».

Ἀπὸ ἀνταπόκρισιν

«Ἐπέρασεν ἀπὸ ὄλας τὰς Ἀκαδημίας τῆς θλίψεως καὶ εἶνε τώρα διδάκτωρ ὄλων τῶν ἐπιστημῶν τῆς πικρίας».

Ἀπὸ χρονογράφημα

«Τί θὰ γενθῆ ἐπὶ τέλους ὁ ὀφθαλμός;»

Ἀπλούστατον. Ἀντζέμ πιλάφι ἢ μυαλά βραστά.

Ἀπὸ πρωτότυπον μυθιστόρημα εἰς ἐφημερίδα

«Θ' ἀγάπηζε ὅμως ὄρισμένως τὸν ἄνδρα τῆς».

Ἀπὸ κύριον ἄρθρον ἐφημερίδος

«Ὁ ποιητὴς τραγούδησε γὰρ τὴν Ἑλλάδα ἓνα **δνειροπάλατο**». Πουητικωτάτη λέξις!

Ἀπὸ χρονογράφημα καθημεριῆς ἐφημερίδος,

Ὁ γράφων καπνίζει ποῦρον. Καὶ γράφει :

«...καὶ ὅταν ἐστείλαμε τὸ πρῶτο γκρίζο καὶ εὐῶδες δακτυλιδάκι (γράφε συναράκι) εἰς τὸ κυανοῦν ἄπειρον τῆς ἀβρῆς Μεσογείου...». Κατὰ τὸ ἢ μωρὴ τῆς μωρῆς, ἔτσι ἢ ἀβρὰ τῆς ἀβρῆς. Διόλου ἀβρὸς δὲν εἶνε πρὸς τὴν καλαισθησίαν μολονότι καπνίζει ποῦρον ὁ κ. χρονογράφος.

Ἐξ εἰδήσεως :

«Οἱ οἰνοπῶλαι βεβαιοῦν ὅτι θὰ ἔχωμεν λειψοινείαν ἐντὸς ὀλίγου...».

Κατὰ τὸ λειψυδρία, λειψανδρία κλπ.

Ἀπὸ μίαν πρωϊνὴν ἐφημερίδα μεγαλόσχημον.

«Θὰ ἐορτασθῇ ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς σοκολάτας. Ἡ σοκολάτα εἰσήθη εἰς Εὐρώπην τῷ **1523**».

Ἀπὸ θεατρικὴν κριτικὴν :

«Συμπληρωμένος (ὁ ἠθοποιὸς) καὶ ὁλοκληρωμένος ἀπὸ ἰδiosisκρασιακὸν σχηματισμόν».

Ἀπὸ γλωσσολογικὴν μελέτην.

Στὰ στοματήσια ὄργανα. — ἀναλογικὸ ἀπλοχῶρεμα—μιᾶς λέξεις ὁμοιονόητης—φωνητικὸ ἀντάμωμα.»

Ἐκ «πορτραῖτο».

«Δύο μάτια ποῦ θυμίζουσι Ἀνδαλουσίαν. Καὶ κάνουν τὴν Κόλασιν καὶ τὸν Παράδεισον μαζί».

Ἐκ νεοφανῆ ἐφημερίδα :

« Περὶ τοῦ ὀδοντοϊατρικοῦ αὐτοῦ ὀγκώδους ἐξ... 100 σελίδων βιβλίου θὰ γράψῃ προσεχῶς ὁ εἰδικὸς ἐπὶ τῶν **θεατρικῶν** συγγραμμάτων συνεργάτης μας».

Ἐκ «χρονογράφημα»

«Θὰ χρησιμοποιοῦν σύγουρα ἀφθονικῶς οἱ παρδαλοὶ μπράβοι».

Ἐκ περιγραφῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως :

«Τὸ ἀνοιξιάτικο Σαλὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ **συναπισμῶν** δύο καλλιτεχνικῶν ἐταιρειῶν».

Καὶ παρακάτω :

«Μία προτομὴ σκαλισμένη σὲ γύψο».

Ἐκ ἄγνοεῖ ὁ τεχνοκρίτης ὅτι ἐν γλυπτικῶν ἔργον πλάττεται εἰς πηλόν, χύνεται εἰς γύψον καὶ σκαλίζεται εἰς μάρμαρον.

Καὶ ἐξακολουθεῖ :

«Ὁ κ. Μ. ζωγραφίζει μὲ ἔντιμον ὕφος, δικό του». Τί εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ ἔντιμον ὕφος εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης ;

Σταχυολογῶ ἀπὸ τὴν αὐτὴν κριτικὴν καὶ τὸ ἀμίμητον αὐτό :

«Σχεδιάσματα ἀσήμαντα σὲ σημεῖο ναυτιάσεως».

Ἐκ ἔργον ἀσήμαντον προκαλεῖ ἴσως τὸ

αἰσθημα τῆς ἀδιαφορίας, πιθανῶς τὸν οἶκτον, ἀλλὰ ναυτίασιν; Εἶνε κατὰ πρωτάκουστον.. Μόνον ἢ σημαντικὴ κριτικὴ δι' ἀσήμαντα ἔργα τὰ θαλασσοποιεῖ, ὅτε καὶ μόνον δικαιολογεῖται ἢ ναυτία.

Νεκρολογία διὰ τὴν Σάραν Μπερνάρ.

«...ἕως τὴν τελευταίαν ὥραν κρατοῦσε ψηλὰ ἀναμένο τὸ **δαδί** τῆς τέχνης»

Ἐκ ἄρθρου καθημερινῆς ἐφημερίδος :

«Υπολείμματα ἀόσμου νεκροῦ».

Ἐκ πρόκειτο περὶ «κόσμου» νεκροῦ, ὅστις κάθε ἄλλο ἢ ἄοσμος εἶνε προκειμένου περὶ πολιτικοῦ κόσμου.

Ἐκ Γαλλίζουσας ἐφημερίδα :

«Τὸ ἐξπρὲς τοῦ τραίνου» (!)

«Βίβρ, αἰμὲρ καὶ μουρίρ».

Ἐκ ὁμιλίαν ἐν πολιτικῷ συλλόγῳ.

«Εἰς τὰς μεγάλας μεθαιρεθηνικὰς μας προσπαθείας».

Ἐκ ἀνταπόκρισιν ἐξωτερικῆν :

«... ἀντιπροσώπων, ὑπαντιπροσώπων, ἐμπειρογνομόνων κλπ.»

Ἐκ ἐφημερίδα τῆς Ἀμερικῆς :

«...Ἐν στρογγύλον, ἀπόλυτον «Εὐγε!»

Ἐκ τῶν ἡξεύραμεν ὅτι στρογγύλα εἶνε τὰ μηδενικά ὡς βαθμολογία ὄχι καὶ τὰ Εὐγε!

Ἐκ θεατρικῶν χρονογράφημα :

«Φέρων μανδύαν, ἐμβάδας, ὑποδήματα καὶ περισκελίδα... ἐπορεύθη».

Θαυμάσιος ἄνθρωπος ἀφοῦ περιπατεῖ μὲ ἐμβάδας καὶ ὑποδήματα ταυτοχρόνως.

ΑΔΙΕΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΩΝ

Αἱ ἐφημερίδες ὅταν ὑπάρχει ξηρασία γεγονότων τοῦ βαρέως πυροβολικοῦ, θέτουν εἰς ἐνέργειαν τὸ ἱππικὸν δι' ἀνιχνεύσεις, ὑπὸ τύπον συνεντεύξεων. Οἱ λόγιοι εἶνε οἱ προχειρότεροι διὰ νὰ γεμίζουσι αἱ στήλαι. Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι ποιηταὶ, ἀπησχόλησαν τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐφημερίδων πρὸ ἐτῶν. Οἱ χρόνοι ἀντέγραφον ἀλλήλους καὶ οἱ συγγραφεῖς ἐπίσης.

Τρεῖς ἐφημερίδες — ἢ μίμησις εἶνε νόσημα κολλητικῶν — ἐφιλοτιμήθησαν νὰ λάβουν τὰς γνώμας τῶν λογίων. Κάποια μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐνεθυμήθη καὶ μερικὸς λογίους τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ 25ετίας ἐξαφανισθέντας ἐκ τῆς φιλολογικῆς ζωῆς.

Εἶνε ἀληθινὸς μπαξὲς ὅ,τι ἐλέχθη ἀπὸ τοὺς λογίους μας.

Κάποιος ἀποφαίνεται ὅτι οἱ παλαιοὶ πάσχουν ἀπὸ νεοφοβίαν καὶ οἱ νέοι ἀπὸ παλαιοφοβίαν, ὀνομάζει δὲ τοὺς πρῶτους Ἡρώδεις καὶ τοὺς δευτέρους νήπια. Διὰ τὸ δεύτερον δὲν ἔχει ἄδικον. Μᾶς βεβαίως ὅτι ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασία, ὕμνει τὸν γυιό του, γράφοντα καὶ αὐτὸν, καὶ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι πάσχει ἀπὸ πνευματικὸ ἐμψύσημα καὶ δὲν διαβάσει πλέον. Ἐδῶ τίθενται καὶ μερικὰ ἀποσιωπητικά, ὅπως εἰς τὰ παλαιὰ μυθιστορήματα εἰς ἐνδειξιν θλίψεως καὶ δδύνης.

Ἐνας ἄλλος μὲ τὴν Ρουμελιώτικην ἐλευθεροστομίαν του ἐστόλισε Πανεπιστήμιον, Βου-